

Η δόξα μας και οι ‘θυσίες’ μας

Το θέμα της προτροπής μου είναι: **«Η δόξα μας και οι ‘θυσίες’ μας»**. Κατά γενικών κανόνα, οι γνώσεις μας, τα διπλώματά μας, οι ικανότητές μας, τα χαρίσματά μας, η εργασία μας και τα αγαθά μας αποτελούν, συνήθως, αντικείμενο της δόξης μας. Οι επιτυχίες μας αποτελούν τη βάση της εσωτερικής ικανοποίησης και καυχίσεώς μας έναντι των άλλων. Είναι όμως πνευματικά επιτρεπτόν και ωφέλιμο γιά τους χριστιανούς να συμπεριφέρονται έτσι; Ας ρίξουμε μιά ματιά σε ό,τι λέγει η Βίβλος: **«Διότι το καύχημα ημών είναι τούτο, η μαρτυρία της συνειδήσεως ημών, ότι εν απλότητι και ειλικρινεία Θεού, ουχί εν σοφία σαρκική, αλλ’ εν χάριτι Θεού επολιτεύθημεν εν τω κόσμω, περισσότερο δε προς εσάς.»** (2Κορ.1:12). Συνεπώς, **η δόξα μας** εξαρτάται από την **«απλότητα και ειλικρίνεια»** μας ενώπιον του Θεού!

Το εδάφιο αυτό αποτελεί τη **βασική αρχή** συμπεριφοράς μας ενώπιον του Θεού και ενώπιον των ανθρώπων. Υπάρχει ένα άλλο εδάφιο πολύ σχετικό στους Ψαλμούς που λέγει: **«Οι οφθαλμοί μου θέλουσιν εἶσθαι ἐπὶ τοὺς πιστοὺς τῆς γῆς, διὰ νὰ συγκατοικώσῃ μετ’ ἐμοῦ· ὁ περιπατῶν ἐν ὁδῷ ἀμώμῳ, οὗτος θέλει με υπηρετεῖ.»** (Ψαλ.101:6). Αυτό το εδάφιο σημαίνει ότι **μόνον** η διακονία του υπηρέτου που ‘περιπατεῖ ἐν ὁδῷ ἀμώμῳ’ ἢ τελεία είναι **δεκτή** εἰς τον Χριστόν και ότι **μπορεῖ νὰ κατοικεῖ μαζί Του!** Αυτό το εδάφιο δεν ομιλεῖ περὶ **«αναμαρτησίας»**. Σημαίνει απλούστατα την ειλικρίνεια και την καθαρότητα των κινήτρων μας και ιδιαιτέρως την αγάπη μας γιά την ἀλήθεια και γιά τον Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν. Οποῖον προνόμιον νὰ ἔχει κανεῖς μιά καρδιά ειλικρινή με πληροφορία πίστεως που νὰ συμβαδίζει με μιά καρδιά καθαρισμένη ἀπό συνείδηση πονηρή! (Εβρ.10.22). Πηγή πάσης ευλογίας! Μπορούμε, συνεπώς, νὰ συμπεράνωμε ἀνέτως ὅτι **το ἔργον τοῦ Θεοῦ γίνεται στην πραγματικότητα ἀπό τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ που εἶναι πιστά σ’Αυτόν και που ενεργοῦν με τον τρόπον τοῦ Θεοῦ!** Κανεῖς δεν μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ **πραγματικός** υπηρέτης Θεοῦ εἴαν δεν εἶναι γνήσιο τέκνον Θεοῦ, δεν διάγει αγία ζωή και δεν οδηγεῖται ὑπό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (Ρωμ.8:9). Ἄλλως, ἡ διακονία τοῦ εἶναι κατὰ σάρκα και ἡ σοφία τοῦ εἶναι σαρκική. **«Κατὰ συνέπεια, ὁ πρῶτος απαιτούμενος ὅρος εἶναι ἡ ἀγαθή συνείδηση τόσον γιά μιά ευλογημένη πνευματική ζωή ὅσον και γιά μιά διακονία εὐδοκιμούσα»** (2Κορ.1:12 και 1Τιμ.1:19).

Ἡ καλή συνείδηση δεν εἶναι μόνον, το πλέον σοβαρό καθήκον μας (1Τιμ.1:5), ἀλλά εἶναι ἐπί πλέον, **ὁ μόνος, ὁ μοναδικός λόγος γιά προσωπική μας καύχηση**. Δεν μπορούμε νὰ καυχηθούμε γιά την **ἀύριον** ἡμέρα, διότι δεν ξεύρομε τι θα γεννησεῖ ἡ ἡμέρα (Παρ.27:1 και Ιακ.4:13-14). Δεν μπορούμε νὰ καυχηθούμε στη **σωτηρία** μας γιατί εἶναι δῶρο Θεοῦ: ἔχομε σωθεῖ με τη χάρι Του. Το γεγονός ὅτι μπορούμε νὰ καυχηθούμε στον **σταυρόν** τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦ οἰοῖου ὁ κόσμος σταυρώθηκε ὡς πρὸς ἐμάς και ἐμεῖς ὡς πρὸς τον κόσμον (Γαλ.6:14), το ὅ,τι μπορούμε νὰ καυχηθούμε ὅτι ἐννοοῦμε και γνωρίζομε Αυτόν ὅτι Εκείνος εἶναι που κάνει, κρίσιν και δικαιοσύνην ἐπὶ τῆς γῆς (Ἰερ.9:23-24), ὅλα αὐτά δεν συνιστοῦν προσωπική καύχηση. Καυχώμεθα απλῶς ἐν Κυρίῳ (1Κορ.1:31). Λοιπόν, **ἡ μόνη προσωπική καύχηση εἶναι ἡ ἀγαθή συνείδηση που κάνει πάντοτε ἠθικές ἐκλογές!** Ὁ Θεός που μας καλεῖ νὰ ἔχομε μιά τέτοια μαρτυρία γνωρίζει ὅτι εἶναι ἐφικτή! Μας ἔχει ἤδη δώσει τα ἀναγκαῖα πνευματικά μέσα γιά την ἐκπλήρωση τοῦ θελήματός Του. Εκείνος που μας καλεῖ νὰ ἔχομε μιά τέτοια μαρτυρία **Εκείνος εἶναι που θα την ἐκπληρώσει**. Ἡ μεγαλύτερη χαρά μας μπροστά στον θρόνον Του θα εἶναι ἡ ἐπίγνωση τῆς

συνειδήσεώς μας ότι ζήσαμε τη ζωή μας με **«απλότητα και ειλικρίνεια»** γιά τον Σωτήρα μας.

Κατά συνέπεια, το «...τέλος της παραγγελίας είναι αγάπη εκ καθαρής καρδιάς και συνειδήσεως αγαθής και πίστεως ανυποκρίτου» (1Τιμ.1:5). Ναι, μιά τέτοια πίστη και μιά τέτοια αγαθή συνείδηση, την οποία επειδή μερικοί απέβαλαν εναυάγησαν στην πίστη (1Τιμ.1:19). Όταν η συνείδηση κάποιου έχει διαφθαρεί, τότε η πίστη του, η ζωή της προσευχής του, η κοινωνία του με τον Θεόν και με τους συνανθρώπους του, ως επίσης και όλη του η ζωή ζημιώνονται σοβαρά (Τιτ.1:15-16). Πόσον λυπηρόν είναι να βλέπεις χριστιανούς οι οποίοι – με μιά ελαφρότητα που ντροπιάζει – **δεν σέβονται ούτε τις γραπτές ούτε τις προφορικές τους υποσχέσεις**. Πολύ περισσότερο όταν αναλαμβάνουν ενώπιον του Θεού ιερές διακονίες **και τις αμελούν!** Μήπως μπορώ να ισχυρισθώ ότι έχω καθαρή συνείδηση όταν **ξεύρω να κάμνω το καλόν και δεν το κάμνω**; Δεν είναι γιά μένα **γνωστή αμαρτία**; (Ίάκ.4:17). Μπορώ να καυχώμαι ότι έχω καλή συνείδηση όταν δίδω την προσφορά μου στο θυσιαστήριο, παραδείγματος χάρη, τα δέκατά μου και εκεί θυμηθώ ότι ο αδελφός μου έχει κάτι κατ'εμού (Ματ.5:23) και δεν προσπαθήσω να κάνω **ειλικρινή συμφιλίωση**; Πώς μπορώ να ισχυρισθώ ότι έχω καλή συνείδηση ενώ, όταν, ελεγχόμενος γιά αμαρτία μου ή γιά κακή συμπεριφορά μου, αντί να παραδεχθώ ταπεινά την αμαρτία μου ή την κακή συμπεριφορά μου, αποφεύγω συστηματικά κάθε επαφή ή ακόμη και χαιρετισμό με το πρόσωπο που με έχει ελέγξει; Εάν πιστεύω ότι με αδίκησαν γιατί δεν προσπαθώ να υπερασπισθώ τον εαυτόν μου εξηγώντας ή διαμαρτυρούμενος εναντίον της άδικης εναντίον μου κατηγορίας; Πώς μπορώ να ισχυρισθώ ότι έχω καλή συνείδηση ενώ **δεν σηκώνω τον σταυρόν μου και δεν ακολουθώ τον Ιησούν με πιστότητα**; Μήπως μπορώ να είμαι **μαθητής Του**; Ο Κύριος προστάζει εκείνον που θέλει να περπατά με ακεραιότητα **να λέγει την αλήθεια μέσα στην καρδιά του με ειλικρίνεια και ταπείνωση**.

Εάν ο Κύριος μας ζητά να έχουμε καθαρή συνείδηση τούτο είναι χρέος μας και είναι δυνατόν. Πρέπει λοιπόν να επιστρατεύσουμε όλες τις δυνάμεις μας γι'αυτό. Εάν όχι, εάν η καρδιά μας μας κατακρίνει, δεν μπορούμε να λάβουμε από τον Θεόν ό,τι του ζητάμε (1Ιωάν.3:20-22). Τούτο μπορεί να καταλήξει σε μιά συνείδηση κατηγιασμένη που γίνεται υποκριτική, σιωπηλή και αναίσθητη ως προς πολλά πράγματα (1Τιμ.4:2). Τότε, ο πιστός έχει την τάση να δικαιολογεί τις πράξεις του και τις παραλείψεις του. Η θέλησή του να ακολουθεί τον Κύριον ακόμα και σε μικροπράγματα βρίσκεται σε κρίση. Όταν ένας άνθρωπος αποφεύγει τις υποδείξεις της συνειδήσεώς του και αντιστέκεται στο φως, **καλύπτεται από σκότος** κατά το μέτρο που κάνει την συνειδήσή του να σιωπά. Τούτο ισχύει και για μιά εκκλησία. Μπορεί τα μέλη της να πιστεύουν ότι προχωρούν, ακριβώς διότι έχουν λιγότερο και λιγότερο το αίσθημα της αμαρτίας: Αυτή η **ψευδαίσθηση** μπορεί να αποβεί μοιραία! Η τάση αυτή καταλήγει, εμμέσως, στο να βυθίζεται ο άνθρωπος στον προγραμματισμό και την υπερβολική δραστηριότητα γιά να αντισταθμίσει την έλλειψη της πνευματικότητας που του λείπει. Λάθος αριθμός! **Ο σωστός αριθμός είναι η αληθινή μετάνοια και η επιστροφή! Η μετάνοια πρέπει πάντοτε να αρχίζει από εμάς τους επισήμους ή ανεπισήμους εργάτες του Θεού!** Ο Ιησούς είπε: «... εάν δεν μετανοήτε, πάντες ομοίως θέλετε απολεσθή...» (Λουκ.13:3,5).

Αλλά έστω και αν μπορούμε να καυχηθούμε γιά τη μαρτυρία της συνειδήσεώς μας, **ο Θεός δεν είναι υποχρεωμένος σ'εμάς, δεν μας οφείλει κάτι!** Το καλό που κάναμε, οφείλαμε να το έχουμε κάνει ή να το κάνουμε. Δεν είναι έτσι; Είμαστε «**δούλοι αχρείου**». Ο μεγαλύτερος χριστιανός δεν μπορεί να λάβει μεγαλύτερον τίτλον τιμής από του να αποκληθεί «**αχρείος δούλος**». Ναι, 'αχρείος δούλος'. Ποιός από μάς έκαμε **πάντα** τα διατεταγμένα; Ποιός; Ας σηκώσει το χέρι του! Ας σταματήσουμε, λοιπόν, να ομιλούμε γιά **κόστος** ή γιά

τιμή να πληρώσουμε και ιδιαίτερος για **«θυσίες»** για τον Χριστόν. **Αν διαβάσουμε προσεκτικά την Αγία Γραφή θα διαπιστώσουμε ότι οι λεγόμενες θυσίες δεν είναι παρά «πνεύμα συντετριμμένον· καρδίαν συντετριμμένην και τεταπεινωμένην...»** (Ψαλ.51:17). Είναι, επίσης, **πνεύμα ελεήμον και επίγνωσι Θεού** (Ωσηέ 6:6 και Mt.9:13). Στην πραγματικότητα, ακόμη και με αυτές τις θυσίες, εκείνοι που «κερδίζουμε» είμαστε εμείς, εμείς είμαστε εκείνοι που «ωφελοῦμεθα» διότι ελκύομε έτσι την επιδοκιμασία του Θεού και τις ευλογίες Του! **Ακόμη και όταν προσφέρουμε στον Θεόν θυσίαν αινέσεως, τουτέστι καρπὸν χειλέων ομολογούντων το ὄνομα αὐτοῦ** (Εβρ.13:15), ως επίσης και **θυσίες ευχαριστιῶν και δικαιοσύνης** (Ψαλ.107:22), ακόμη και αυτές τις «θυσίες» τις απαιτεί ο Θεός.

Επιπλέον, εάν ο Θεός είναι Εκείνος που ενεργεί μέσα μας το **«θέλειν και το ενεργεῖν»** (Φιλιπ.2:13), ποιές είναι οι «θυσίες» μας; Πρέπει, απλώς, να δώσουμε τη **συγκατάθεσή μας** σε ό,τι ο Θεός θέλει να κάνει μέσα μας και μ'εμάς. Είναι καθήκον μας! Με άλλα λόγια, η μόνη λεγομένη θυσία που μπορούμε να προσφέρουμε είναι η **«υπακοή στη φωνή του Θεού»**. **Η υποταγή είναι καλητέρα παρά την θυσίαν** (1Σαμ.15:22). Με άλλα λόγια **«... το να αγαπά τις αὐτόν (τον Θεόν) ἐξ ὅλης της καρδίας και ἐξ ὅλης της συνέσεως και ἐξ ὅλης της ψυχῆς και ἐξ ὅλης της δυνάμεως, και το να αγαπά τον πλησίον ὡς εαυτόν, είναι πλεότερον πάντων των ολοκαυτωμάτων και των θυσιῶν.»** (Μάρκ.12:33). Συνεπώς, εάν ο Θεός το απαιτεί και το Ἅγιον Πνεῦμα μας οδηγεί να κάνουμε κάτι και το κάνουμε, η δόξα ανήκει στον Θεόν που μας ἔδωσε το φως και την δύναμη να το εκτελέσουμε. **Μη λησμονούμε ποτέ ότι κάθε φορά που εγκαταλείπομε τις αμαρτίες μας και το «εγώ» μας και υπακούομε στη φωνή του Κυρίου Ἰησοῦ, δεχόμεστε τις ευλογίες του Ἁγίου Πνεύματος!** (Πράξ.5:36).

Η Αγία Γραφή επίσης μας λέγει: **«Ἐκ τούτου γνωρίζομεν την αγάπην, ὅτι ἐκεῖνος ὑπὲρ ἡμῶν την ψυχὴν αὐτοῦ ἔβαλε· και ἡμεῖς χρεωστοῦμεν ὑπὲρ των ἀδελφῶν να βάλλωμεν τας ψυχὰς ἡμῶν.»** (1Ιωάν.3:16). Εάν οφείλομε να αγαπούμε τους αδελφούς μας και τις αδελφές μας ὡπως τους εαυτούς μας, να δίνουμε τη ζωή μας γι'αυτούς και να τους συμπαριστάμεθα, τότε πού η λέξη και η έννοια της «θυσίας» μπορούν να εφαρμοστούν; Εάν ο καθένας από μᾶς, αντί να κοιτάζει μόνον τα δικά του συμφέροντα, φροντίζει και τα των άλλων (Φιλιπ.2:4), που είναι η έννοια της θυσίας; Να, τί το Πνεῦμα το Ἅγιον μας λέγει: **«Σας παρακαλώ λοιπόν, ἀδελφοί, διὰ των οἰκτιρμῶν του Θεοῦ, να παραστήσητε τα σώματά σας θυσίαν ζώσαν, αγίαν, εὐάρεστον εἰς τον Θεόν, ἥτις είναι η λογική σας λατρεία»** (Ρωμ.12:1).

Πώς μπορούμε να μιλάμε για θυσίες όταν αναγνωρίζουμε ότι το μεγάλο χρέος που οφείλομε στον Θεόν δεν θα μπορέσουμε ποτέ να το ξεχρεώσουμε; Όταν φέρνουμε στη μνήμη μας τη μεγάλη θυσία που δέχθηκε να μας δώσει τον Υἱόν Του, και Εκείνος, ο Ἰησοῦς που ἄφησε τον θρόνον του Πατέρα Του για να κατεβεί και να παραδοθεῖ για χάρη μας; Το να ζη κανείς για τον Χριστόν αποτελεί προνόμιο. Πώς μπορούμε να μιλάμε για θυσίες όταν γνωρίζομε μετά βεβαιότητος ότι **«...η προσωρινή ελαφρά θλίψις ἡμῶν ἐργάζεται εἰς ἡμᾶς καθ' ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν αἰώνιον βᾶρος δόξης»** (2Κορ.4:17-18) και ότι κάποια μέρα **«... θέλομεν εἶσθαι ὅμοιοι με αὐτόν, διότι θέλομεν ἰδεῖ αὐτόν καθὼς εἶναι.»** (1Ιωάν.3:2). Ο απόστολος Παῦλος ἔλεγε ότι, **«ἐκεῖνα, τα ὁποῖα ἦσαν εἰς ἐμέ κέρδη (τα προνόμιά του), ταῦτα ἐνόμισα ζῆμῖαν διὰ τον Χριστόν· μάλιστα δε και νομίζω τα πάντα ὅτι είναι ζῆμῖα διὰ το ἕξοχον της γνώσεως του Ἰησοῦ Χριστοῦ του Κυρίου μου, διὰ τον ὁποῖον ἐξημιώθη τα πάντα, και λογίζομαι ὅτι είναι σκύβαλα διὰ να κερδήσω τον Χριστόν ὅστις θέλει μετασηματίσει το σῶμα της ταπεινώσεως ἡμῶν, ὥστε να γείνη**

σύμμορφον με το σώμα της δόξης αυτού κατά την ενέργειαν, διά της οποίας δύναται και να υποτάξη τα πάντα εις εαυτόν.» Για ποιές 'θυσίες', λοιπόν, ομιλούμε;

Η μόνη μεγάλη και πραγματική θυσία είναι εκείνη του Θεού Πατρός ο οποίος τόσο ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμο, ώστε έδωκε τον Υιόν αυτού τον μονογενή, διά να μη απολεσθή πας ο πιστεύων εις αυτόν, αλλά να έχη ζωήν αιώνιον (Ιωάν.3:16). Η μόνη μεγάλη πραγματική θυσία είναι εκείνη **του Κυρίου μας Ιησού Χριστού**, ο οποίος για να **αθετήση την αμαρτίαν διά της θυσίας εαυτού** (Εβρ.9:26), αν και πλούσιος επτώχευσε για μας, για να πλουτίσωμε εμείς με την πτωχείαν εκείνου (2Κορ.8:9). Ναι, Εκείνος παρέδωσε τον εαυτόν Του για τις αμαρτίες μας, ο δίκαιος υπέρ των αδίκων (1Πέτ.3:18), για να μας ελευθερώσει από τον παρόντα πονηρό αιώνα (Γαλ.1:4) για να μας λυτρώσει από κάθε ανομία και να μας καθαρήσει για τον Εαυτόν Του λαόν εκλεκτόν, ζηλωτήν καλών έργων. Εάν ο Κύριος Ιησούς ζητά να είμαστε λαός ζηλωτής καλών έργων, μήπως η παραγωγή καλών έργων αποτελεί θυσία, καθήκον ή προνόμιον;

Σήμερα είναι που πρέπει να ενεργήσουμε, να προσέξουμε τη φωνή της συνειδήσεώς μας, προκειμένου να **βάλουμε σε τάξη τη ζωή μας και να είμαστε άγρυπνοι σε ό,τι λέμε!** Τότε ο Θεός θα μας κάνει να δούμε τη σωτηρία Του και θα μας κάνει μετόχους των όσων η σωτηρία μας περιέχει (Ψαλ.50:23). Ας έχουμε, λοιπόν, θάρρος διότι «**Πιστός είναι εκείνος όστις μας καλεί, όστις και θέλει εκτελέσει.**» (1Θεσ.5:24). Αμήν.

Γιάννης ΜΠΑΛΤΑΤΖΗΣ